

13. מי מרום ג, פי"א עמ'

קודש, וכן היתה צריכה להיות הבריאה כולה, שכל רצון שיתעורר יהיה רצון העליון ב"ה, והיו הייבוס לשמור על כל רצון שלא ילך לריק, ואז כל העבודה היתה אך על מילוי הרצון, אבל החטא הכללי שיסודו היה התנגדות לרצון, שבאמת הרצון הפנימי רצה למלאות דבר ד', "ומעץ הדעת אשר בתוך הגן לא תאכלו", ובא פיתוי הנחש להעמיד את הבריאה בעבודה מוחלפת להלוך נגד הרצון ונתהפכו כל הצנורות, ועתה כבר ישנם דרכי קודש הנתבעות דוקא ללכת נגד הרצון לפי שהוא באמת רצון מדומה בעלמא, נובע משפלותו של האדם, לא כמו הרצון הקודם שהי' נובע מלמעלה בתור גילוי קוין נבואה.

14. מי מרום טז מאמר

הנה כבר ביארנו את הרעה הגדולה שעשה לנו עמלק אשר הטיל ארס נחש במחשבותינו וברצוננו, לפגום אותנו שתהיה אפשרות להעלות במחשבותינו נגד רצון השי"ת, ובמדרש חשא (שמות רבה מב) אמר ר"מ דגם בעת שאמרו ישראל נעשה ונשמע לכם לא היה עמם, וכבר דברנו ע"ז המדרש באופנים שונים, אכן הענין היותר מחזור לפי דברינו הוא שלא יקשה אם כל רוממותינו הוא מה שהקדמנו נעשה לנשמע יבא ר"מ ויטיל בזה ספק שלא היה רק לפנים חלילה.

ואמנם תכלית היצירה היא לא רק לכפות את הרצון הבלתי טהור כי אם לכלאו ולאפסו, ולזה הענין כימי מרדכי ואסתר "קימו וקיבלו" - קיימו מה שקיבלו כבר, שאז השגנו לא רק זה מה שאין ביכולתנו לעזוב את התורה, אלא שאין בתונו שום מציאות זולת התורה, וממילא נודככו הרצונות שלנו ונתרוממו במעלה גדולה מאד, וכן הוא תמיד בכל שנה ושנה בהגיע תור הימים הללו אין ספק שמאיר בכל אחד ואחד מישראל החפץ רק להתקרב אל הקדושה, הארה של זיכר הרצון והעלאתו.

ערפלי טוהר עמי קיד

נפלו העולמות בנפילת הרצון, האדם נפל בתהום החטא. נתקטן רצונו ונודהם, הכל נחשך, הכל נתקטן, אומלל וקדר. הוי, מה הומה הלב לתקן את החטא הגדול, להחזיר העטרה ליושנה, להאיר את העולמות כולם מתוך מחשכיהם. ולתעודה אין-קיצית זו קרואים אנו, מסילותיה אנו סוללים, הולכים אנו בדרכי החיים בעצות מלכו של עולם, להופיע אור על הכל, אור אלהי אמת, אור בלא מחשך. ד' בדד ינחנו, ואין עימו אל נכר.

15. אוה"ק ג

הרצון הפללי

כט

אי אפשר להבין את פליאת הרצון של האדם, בכל פאר חוספו. רק בתור ניצוץ אחד מהלהבת הגדולה של הרצון הגדול שבכל ההויה כולה, הופעת רצון רבון כל העולמים, ברוך הוא. בהתקדשותו של הרצון הרי הענף דומה לשרשו הגדול, יונק ממנו ומתחבר אליו ומתמלא מאורו שפעת חייו, מתמלא אותו המילוי הנצחי והשלם שלו. ובהעתק הרצון הפרטי, בהשתקפותו בהקטנות והפרטיות של השבית החלקית שהוא אסור בה, הרי הוא מנתק את רצונו ממקור החיים שלו, ומביא בזה אפסיות, חלישות כה, וחשכה על מהותו היותר פנימית של עצמיותו, שהוא רצונג, שהוא כבודו. וכל עמל המוסר, וכל ההופעות הרוחניות שבעולם, מכוון הוא למסרתה העליונה של גאולת הרצון, והשבתו למקור חייו היסודיים, להשתל בבית ד', לשא ענף ופרי, ולהציץ ציצים ופרחים, ורב תבואות, להתאחד באחדות שלמה ותיבה באמתת הרצון הכללי, שהוא אור ד' וכבודו, אשר בנשמת היקום כולו.

19. ערפלי טוהר עמי קיד

והרצון הניעכר אל אורו יושב, כשיבוטא בחזקה ברצון עם, עמו, הגוי הגדול אשר לו אלהים קרובים אליו, ירום בעונו, יבטא את רצונו באין מעצור, יסגל לו את עצמיותו, יאגור אל תוכו את כל נשמת האדם. כלביא יקום וכארי יתנשא, ישב רוחו, יגלה את הרצון העזיז והקדוש, את רצון אלהים, בחיים, בעולם ובעולמות כולם. יבער את הרשעה, את השקר, את הזוהמא, את הפחדים, את החרפה, את המוות עצמו מהעולם. יחדש את זיו המאורות, ישיב את אור השמים, אשר לבשו שקים וקדרו, לאיתנם. ועוז אלהים זה הנה הוא עומד אחר כתלנו. קול דודי הנה זה בא, מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות.

16. קובץ א

שסד. הרצון החפשי, המואר מהשכל העליון, הוא התמצית של ההויה, המתגלה בפנימיותה. וזאת היא נשמת אדם הראשון בכל מילואה.

17. קובץ א

תצ. הכח היותר חדש שיתגלה בעולם, לחדש את החיים בגאולה שלמה, הוא הערך הגדול שיש לרצון האדם בהויה כולה, כשהוא משתלם בשלמותו הגמורה. ולזה אנחנו עורגים, כל מעשינו לשם כך מכוונים הם, לגלות את האלהות שברצון האדם. וזה אנו הולכים ומגלים על ידי התכנית של התעלות האדם והתקדשות רצונו, שהוא מבא לבא על ידו לגבורת הרצון, להתגלות אלהות בעצם הרצון עצמו, העולה למעלה מכל עמל ומכל כשרון המעשה, שהוא אך הכל ורעות רוח לגבי המעלה העליונה של עליית הרצון למקורו, והתגלותו בפעולה. זה האידיאל איננו נפסק מישראל, זאת היא עליית השכינה התדירית, שבכל יום אנו מכוונים לה בעבודתנו, עליית רצון האדם עד כדי תפיסת מקומו הנועד לו ברצון ההויה. ואז רצון ההויה כולה, אור הרצון של הופעת גילוי האלהות המוחלטה, מתגלה עליו. והכל מתחדש באור גדול, בחיים חדשים, בשירה חדשה, בטבע מחודש, בנשמות חדשות, בדעות חדשות, בהרגשות חדשות, בציור עולם מחודש, ברצונות מחודשים, בבטחון חדש, ביחש מחודש לשמים ולארץ, לכל היקום, לאדם ולבריות כולם, לגווי החיים כולם, לגלוי ולסתר, לרוחניות ולגשמיות, לחיים שבגוף ולחיים שמחוץ לגוף, להכרות מוגבלות ולהכרות שאינן מוגבלות, לניצוצות פרטיים ולאורות כלליים, לכלים מחזיקים ולתוכנים שלהם, להכל יברא יחש חדש, בחידוש ההתגלות של ערכו האמיתי של רצונו של האדם במציאות.

וזה בא יבא על ידי הסרת החלודה והזוהמא מהרצון, על ידי העברת הערלה החיצונית והפנימית, על ידי מחיית עמלק באדם ובלאומים, בביעור רוח הטומאה מהעולם כולו.

18. קל"ח פתחי חכמה, פתח א

וזה נקרא: "יחוד הא"ס ב"ה", שעתה ברצון אנו מדברים. וזה: ב' שרץ רצונו ית"ש — רצונו של המאציל ית"ש, שהוא מה שהזכרנו — יחוד

הא"ס ב"ה. ג. הוא הנמצא, שיש לו מציאות מוכרח מעצמו. וזה, כי כמו שאנו צריכים להאמין היחוד במציאותו המוכרח. כך צריכין אנו להאמין היחוד בשליטתו ורצונו. שכמו שמציאותו מוכרח, ואי אפשר בלאו הכי, והוא לבדו עילה מוכרח, והשאר עלול ממנו — כן רצונו ושליטתו מוכרחת, שאי אפשר בלאו הכי, והיא לבדה שולטת, וכל שאר הרצונות אינם אלא לפי רצון זה. והוה: ד. ואין שום רצון אחר נמצא אלא ממנו, ולא תאמר: אמת שכל הרצונות נמצאו ממנו, אך אחר שנמצאו הנה יש להם כח לרצות נגד רצונו ח"ו — זה אינו. והוה: ה. על כן הוא לבדו שולט ולא שום רצון אחר, שליטה — רצה לומר שליטה שלמה, שאין שום מונע לה.